

Неначе жовта блискавка майнула біля його ніг.
Якусь мить він стояв непорушно. Не закричав.
Потім упав — повільно, як падає дерево.
Повільно й нечутно, бо пісок приглушує звуки.

«Маленький Принц»

Уранці 31 липня 1944 року Антуан де Сент-Екзюпері вилетів з Борго, що на Корсиці, з військовою розвідувальною місією. Більше його ніхто ніколи не бачив. Зникнення було оповито таємницею протягом шістдесяти років, поки, за дивним збігом обставин, у Середземному морі не знайшли уламків американського двомоторного літака, на якому він літав.

Чи це розкриває загадку Сент-Екзюпері?

Тіло письменника так і не знайшли. Поодинокі свідчення очевидців суперечать одне одному.

Що ж ми можемо зробити, щоб пролити світло на зникнення Сент-Екзюпері? Чи залишив він підказки? Чи приховують його останні рукописи ключ до розгадки?

Трохи більше ніж за рік до своєї смерті, перед тим як повернутися на поле бою до Європи, Сент-Екзюпері написав короткий текст, який спочатку розцінили як другорядний і наївний твір.

«Маленький Принц».

А що, як це його заповіт?

А що, як у такий спосіб Сент-Екзюпері розкриває таємницю свого зникнення?

Несподівана смерть Маленького Принца в казці та загибель самого Сент-Екзюпері кількома місяцями пізніше

мають занадто багато схожого. Від літака письменника знайшли лише іржавий корпус, тоді як Маленький Принц обіцяв, що по ньому залишиться тільки оболонка*.

«За старими оболонками нема чого жалкувати, — попереджає нас Сент-Екзюпері. — Я буду наче неживий, а насправді це буде не так...».

Про феноменальний успіх «Маленького Принца», як і про сповнене пригод життя самого автора написано вже чимало, однак досі не було проведено паралелей між долями Сент-Екзюпері та його героя.

Чи не ховається за декораціями казки опис справжнього злочину?

Можливо, ніхто ще не ставив собі такого запитання?

Хто вбив Маленького Принца?

Ця ідея проходить червоною ниткою крізь увесь мій роман — дивна схожість між зникненнями Сент-Екзюпері та придуманого ним персонажа. Розслідування, сповнене суперечностей. Підозрюваних і мотивів не бракує. Я зібрав усе докупи.

Усі факти, подані в цій книжці, — правдиві. Усі розповіді про життя та зникнення Сент-Екзюпері — справжні. Усі наведені цитати — ретельно переписані. Усі посилання на його рукопис, неточності, обрані письменником уривки, вираження, опубліковані чи неопубліковані під час видання казки малюнки або нотатки на карті Пірі-реїса — виключно вірогідні.

Після зібрання докупи та перевірки всіх складників я вирішив упорядкувати їх так, як ніхто раніше не міг уявити.

* З метою полегшити сприймання цитати з творів Антуана де Сент-Екзюпері виділено курсивом. Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

Вони до вашої уваги! Ви теж можете пограти в детективів і запропонувати власну версію.

Можливо, ви ніколи не читали «Маленького Принца» або ж це було так давно, що важко згадати. У такому разі дозволяйте моїм двом розшукувачам бути вашими провідниками.

Можливо, ви — з тих, хто читав і перечитував казку та знає достеменно кожне речення. Ви також зможете весело провести час, шукаючи підказки, що розкидані на сторінках цього роману.

Астероїди стали островами, літак замінив диких птахів, а свідки... Свідки лишилися ті самі — дивні, але чарівні.

Гарного польоту, чудового читання, прекрасних нових знайомств із дивовижною казкою, що виходить за межі будь-яких стандартів. Сподіваюся, що це розслідування стане таким, яким і має бути: загадковим, захопливим і поетичним!

Коли ти знайдеш острів, який не належить нікому,
то він твій.

Ділок, астероїд 328

*Бачиш крізь щілину три зірки, піднімаєшся до них
і тоді уже не можеш спуститися — і кусай тепер свої зорі...*

«Нічний політ»

I

ТУТ ОДИН листок вилазить.

Веронік стоїть перед дверима на веранді й усміхається мені. Це перший за багато тижнів по-справжньому чудовий день. Небо блакитне, жодної хмаринки. Чутно спів газонокосарок, що лине аж за межі житлового сектора.

Висмикую неслухняний листочок та із захопленням оглядаю прямий і рівний кущ живої огорожі бирючини. Ідеально прямий, ідеально рівний. Веронік шле мені поцілунок й оглядає решту саду. Її зір переходить із коріння сусідської вишні, що от-от прослизне під плитки алеї, на цегляну пічку для барбекю, яку я не почистив після вчорашнього вечора, і зупиняється на залишеній відчиненою хвіртці.

Долаю три метри, що відділяють наш будинок від саду. Зачиняю хвіртку.

— Дякую, — шепоче Веронік. Наша маленька планета...
Наша майже ідеальна маленька планета.

Здається, сонце світить лише для наших ста квадратних метрів саду, щоб обдарувати красою і Веронік. Зненацька вона кудись зникає.

— Телефон. Невене, тебе!

Вона простягає мені слухавку. Іду в сад, щоб поговорити.

- Невен Ле Фау?
 — Слухаю.
 — Око Доло. Ви ж механік в аероклубі Солей XIII? Ваш начальник дав мені цей номер.
 — Так.
 — Ви потрібні мені. Це біля Марсея. Поблизу Національного парку Каланки де Сормію.
 — Зараз?
 — Це ненадовго. Мені вкрай потрібен спеціаліст зі старих літаків.
 Вертаю до будинку, усе ще розмовляючи. Повіяв вітер. Подумки зауважую, що Веронік тремтить, і зачиняю вікно на веранді, просто перед нею, щоб вона не замерзла та не чула, що я відповім.
 — Виїжджаю.

II

Яхта Око Доло віддаляється від пляжу Національного парку Сормію.

Я дивлюся на бухту, що меншає з кожною хвилиною, і на мартинів, які випурхують зі своїх схованок, щоб летіти над човном. Біле судно просувається майже безшумно, ніби птахи його тягнуть водою на невидимих мотузках. «Діамант островів» — така його назва — тонкий, як і літак, тільки без крил, що лине по небу без хвиль.

Око Доло виклав усе на невеликий стіл із червоного дерева. Добре видно шматки іржавого заліза, ручку, старі листи металу.

Око обережно величезними пальцями бере чорну ручку.
 — Один рибалка нещодавно виловив це своєю сіткою. Паркер 51. Застрягла в цих шматтях заліза.

Нахиляюся трошки ближче. Упізнаю частини кабіни, елеронів та оперення.

Жодних сумнівів. Насмілюся висловити припущення:
 — Катастрофа літака Lockheed P-38 Lightning?

Око Доло задоволено присвистує.

— Браво! Ваша репутація не перебільшена!

Знизую плечима. Я щиро не розумію цінності цього поїденого солоною водою корпусу.

— Сотні пілотів згубили життя над Середземним морем. Що в цій кабіні такого особливого?

Око грається з чорним, оповитим срібним кільцем, ковпачком перової ручки. Яхта зупинилася на північному сході від острова Ріу. Мартини відстали.

— 31 липня 1944 року Антуан де Сент-Екзюпері зник десь на широтах узбережжя Провансу на борту P-38 Lightning.

Нечіткі спогади двадцятилітньої давнини виринають у голові. Якась газета. Короткі радіодайджести. Тоді я був мрійником, цікавився літаками, що ширяють у небі, а не тими, що падають.

— Його, здається, зрештою знайшли?

Око Доло підтверджує:

— Точно. На цьому місці. На широтах острова Ріу. Після понад п'ятдесяти років з моменту зникнення. Правда... жодних фактичних доказів так і не відшукали. Ані тіла, ані особистих речей.

Я знов уважно дивлюся на ручку, на ці поодинокі вцілілі уламки.

— Ви думаєте, що зараз у ваших руках цей самий доказ?

— Це ви мені скажіть...

— Ви... Ви хто?

— Маленький принц. Заможний і чорний маленький принц. Маленький принц, який зобов'язаний усім Сент-Екзюпері.